ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **J. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2016, č. j. MPSV-2016/49296-922, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 23. 8. 2017, č. j. 60 Ad 9/2016 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým bylo dle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jím vydané shora uvedené rozhodnutí. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání Z. V. proti rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 9. 2015, č. j. 73496/2015/PRR, a toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Výrokem I. zamítl správní orgán prvního stupně návrh Z. V. na změnu výše příspěvku na péči a výrokem II. mu ode dne 1. 10. 2015 příspěvek odňal.

[2] Z. V. dne 22. 5. 2016 zemřel, přičemž přechod nároku na výplatu příspěvku umožňuje, aby bylo v řízení pokračováno s nástupcem účastníka (viz shodně rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 10 Ads 56/2014 - 48). Usnesením ze dne 14. 9. 2016, č. j. 60 Ad 9/2016 - 30, krajský soud rozhodl o pokračování v řízení s paní J. N., která byla v době úmrtí žalobce poskytovatelem péče.

[3] Z. V. byl rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 9. 2011, č. j. 78490/2011/PRR, přiznán příspěvek na péči ve výši 800 Kč, neboť byl

dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), považován za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Dne 2. 6. 2015 podal Z. V. návrh na změnu výše příspěvku (zvýšení) s odůvodněním, že došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu. Správní orgán prvního stupně nechal dne 28. 8. 2015 zpracovat posudek o zdravotním stavu posudkovým lékařem OSSZ Přerov, který dospěl k závěru, že posuzovaný potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při zvládání 2 z 10 základních životních potřeb uvedených v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách pod písmeny h) a i), tj. péče o zdraví a osobních aktivitách, tudíž nejde o osobu, která by se dle § 8 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona považovala za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Správní orgán prvního stupně proto zahájil z moci úřední řízení o odnětí příspěvku, o čemž Z. V. dne 21. 9. 2015 vyrozuměl, jakož i o tom, že řízení o návrhu na zvýšení příspěvku na péči a řízení o jeho odnětí spojuje.

[4] Z. V. v odvolání namítal, že byl posudkem podhodnocen, neboť ve skutečnosti potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání 7 základních životních potřeb. V odvolacím řízení byl na pokyn stěžovatele dne 14. 1. 2016 zpracován posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“), která dospěla k závěru, že od 2. 6. 2015 do 13. 1. 2016 potřeboval Z. V. pomoc toliko při zvládání životní potřeby péče o zdraví, následně však od 14. 1. 2016 již Z. V. nebyl schopen zvládat sám 5 z 10 základních životních potřeb, a to mobilitu, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o zdraví a péči o domácnost, tudíž se dle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost).

[5] V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatel uvedl, že jelikož nebyl Z. V. v období od 2. 6. 2015 do 13. 1. 2016 považován za osobu, která by byla ve smyslu zákona o sociálních službách závislá na pomoci jiné fyzické osoby, jeho nárok na poskytování příspěvku zanikl, tudíž nebylo možné vyhovět jeho návrhu na zvýšení příspěvku, přestože bylo zjištěno, že posuzovaný je od 14. 1. 2016 osobou závislou na péči jiné fyzické osoby ve stupni II.

[6] Stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí zdůraznil, že procesní úprava obsažená v zákoně o sociálních službách a v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), mu neumožnila Z. V. příspěvek na péči od 14. 1. 2016 přiznat, neboť by tak v rozporu se zákonem o sociálních službách rozhodl bez návrhu, protože nárok žalobce na příspěvek ke dni 2. 6. 2015 zanikl, a tudíž nebylo možné rozhodovat o výši zaniklého nároku.

[7] Krajský soud přisvědčil žalobnímu bodu směřujícímu vůči způsobu, jakým se stěžovatel procesně vypořádal se závěrem PK MPSV, že v průběhu odvolacího řízení došlo k výraznému zhoršení zdravotního stavu žalobce, který se tak stal od 14. 1. 2016 ve smyslu § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost).

[8] Uvedl, že dle § 85 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, má včas podané a přípustné odvolání odkladný účinek. V důsledku odkladného účinku odvolání nenastává právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí. Žalobce podal v posuzované věci dne 19. 10. 2015 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze

dne 30. 9. 2015 včasné odvolání, čímž nastal ve vztahu k právní moci tohoto rozhodnutí odkladný (suspenzivní) účinek. Ze zákona o sociálních službách ani jiného právního předpisu nevyplývá, že by stran odkladného účinku odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci příspěvku na péči bylo ve smyslu § 85 odst. 1 správního řádu stanoveno jinak. Závěr stěžovatele, že i přes nová skutková zjištění učiněná v odvolacím řízení nemohl, než odvolání zamítnout, tak vychází z nesprávného východiska, že nárok žalobce na příspěvek na péči ke dni 2. 6. 2015 zanikl. V době rozhodování nebyl stěžovatel žádným pravomocným rozhodnutím vázán, tudíž se jej nemohl ani dovolávat.

[9] S ohledem na spojení návrhového i oficiózního řízení správním orgánem prvního stupně a na skutečnost, že odvolání bylo podáno proti oběma výrokům, musel i stěžovatel o obou výrocích rozhodnout. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu měl však možnost rozhodnutí částečně změnit, a to tak, aby výsledné rozhodnutí odpovídalo nově zjištěnému skutkovému stavu a žalobce nebyl nucen podávat novou žádost a tím i ztratit nárok na příspěvek za období od 14. 1. 2016 nejméně do dne doručení rozhodnutí stěžovatele, když dle § 13 odst. 2 zákona o sociálních službách příspěvek na péči může být přiznán a vyplácen nejdříve od počátku kalendářního měsíce, ve kterém bylo zahájeno řízení o přiznání příspěvku.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[10] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] V rozsudku je nesprávně uvedeno, že ze zákona o sociálních službách ani z jiného právního předpisu nevyplývá, že by odvolání nemělo odkladný účinek. Prvostupňové rozhodnutí je dle § 28 odst. 3 zákona o sociálních službách, ve spojení s § 74 odst. 1 správního řádu, předběžně vykonatelné. V dané věci to znamená, že dle výroku II. prvostupňového rozhodnutí je příspěvek na péči podle § 14 odst. 5 zákona o sociálních službách odejmut od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, v němž byl příspěvek na péči vyplacen (v projednávané věci dne 1. 10. 2015), a dále se nevyplácí, a to i přesto, že rozhodnutí dosud nenabylo právní moci.

[12] Krajským soudem uvedený postup, kterým by byl stěžovatel v případě neúspěchu kasační stížnosti vázán změnit výroky prvostupňového rozhodnutí tak, že se zamítá žádost o změnu výše příspěvku na péči za období od 2. 6. 2015 do 14. 1. 2016 (I.), zvyšuje se příspěvek na péči od ledna 2016 na 4000 Kč (III.) a mění se výrok II. tak, že se příspěvek na péči za období od 2. 6. 2015 do 13. 1. 2016 zpětně odnímá, se zcela vymyká předmětu odvolacího řízení, kterým byla žádost o zvýšení příspěvku na péči od 2. 6. 2015 a odejmutí příspěvku na péči.

[13] Řízení o příspěvek na péči lze zahájit pouze na základě písemné žádosti podané na tiskopisu předepsaném Ministerstvem práce a sociálních věcí. Stěžovatel neměl zákonnou možnost o přiznání příspěvku na péči od ledna 2016 v odvolacím řízení rozhodnout.

[14] Navrhuje rozsudek v napadeném rozsahu zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalobkyně se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Pokud jde o právní posouzení dané věci, NSS se ztotožňuje s argumentací stěžovatele, dle které krajský soud přehlédl, že ve smyslu § 28 odst. 3 zákona o sociálních službách je prvostupňové rozhodnutí, kterým byl příspěvek na péči odejmut, předběžně vykonatelné. To však rozhodně neznamená, že by z tohoto důvodu současně došlo k zániku nároku na příspěvek na péči, a proto by o něm nemohlo být v rámci odvolacího řízení vůbec rozhodováno. Výklad stěžovatele je zavádějící, protože při jeho důsledné aplikaci, by v případě nesprávného posouzení podmínek pro odnětí příspěvku na péči správním orgánem prvního stupně, nemohl odvolací správní orgán toto nesprávné posouzení nikdy napravit, neboť slovy stěžovatele *„nárok žalobce v důsledku předběžné vykonatelnosti na příspěvek zanikl, a tudíž nebylo možné rozhodovat o výši zaniklého nároku“*.

[18] Předběžná vykonatelnost rozhodnutí o odnětí příspěvku na péči má za následek, že se pozastavuje výplata dosud přiznaného a vypláceného příspěvku ve smyslu § 14 odst. 5 zákona o sociálních službách, nikoli zánik nároku na příspěvek. Příspěvek je s konečnou platností odejmut až nabytím právní moci rozhodnutí správního orgánu (v projednávané věci rozhodnutím stěžovatele o odvolání žalobce). Závěr krajského soudu, dle kterého stěžovatel nebyl v době rozhodování o odvolání Z. V. vázán žádným pravomocným rozhodnutím o odnětí příspěvku na péči, je správný.

[19] Pojmy „nárok na příspěvek na péči“ a „nárok na výplatu příspěvku na péči“ podle zákona o sociálních službách nejsou totožné. Nárok na příspěvek na péči vzniká dle § 13 odst. 1 zákona o sociálních službách dnem splnění podmínek stanovených v § 7 a 8 tohoto zákona. Podle § 7 zákona o sociálních službách má nárok na příspěvek na péči osoba, která z důvodu dlouhodobého nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb; rozsah závislosti na pomoci je vymezen v § 8 zákona o sociálních službách. Ze znění těchto ustanovení tedy vyplývá, že nárok na příspěvek na péči vzniká *ex lege* dnem, kdy osoba tyto podmínky naplní, tj. stane se v určitém rozsahu závislou na péči jiné osoby z důvodu nepříznivého zdravotního stavu. Oproti tomu nárok na výplatu příspěvku na péči vzniká dle § 13 odst. 2, věty první, zákona o sociálních službách podáním žádosti o přiznání příspěvku na péči, na který vznikl zákonný nárok, není-li řízení o jeho přiznání zahájeno z moci úřední.

[20] Rozlišení těchto pojmů má své opodstatnění spočívající v tom, že výplata příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách je aktivním plněním ze strany státu. Aby však správní orgány tento příspěvek mohly vyplácet, musí jim být předně známo, že nárok na příspěvek na péči dané osobě vůbec vznikl, tj. že podmínky stanovené zákonem byly fakticky splněny. Právě z tohoto důvodu se řízení o přiznání příspěvku na péči zahajuje v převážné většině případů podáním žádosti oprávněného. Teprve v okamžiku, kdy je

prokázáno, že nárok na příspěvek na péči vznikl, může být přiznán také nárok na jeho vyplácení, a to nejdříve od podání žádosti. Rozlišení obou pojmů je významné též z toho důvodu, že příspěvek na péči není s výjimkou řízení zahájeného z úřední povinnosti zásadně možné přiznat a vyplácet osobě, která o to nepožádala, a to i přesto že ji nárok na příspěvek na péči vznikl (a nezanikl).

[21] Důsledkem uvedeného rozlišení je mj. skutečnost, že nárok na příspěvek na péči se může vázat vždy jen k oprávněné osobě, jež splnila zákonné podmínky, a trvá, dokud tato osoba zmíněné podmínky splňuje (srov. § 15 odst. 1 zákona o sociálních službách). Oproti tomu nárok na výplatu příspěvku může například přejít na jiné subjekty (tak je tomu ostatně i v projednávané věci) nebo může být výplata příspěvku zastavena, aniž by oprávněná osoba přestala splňovat zákonné podmínky, to vše, aniž by se to jakkoliv dotklo samotného nároku na příspěvek na péči.

[22] Z. V. požádal dne 2. 6. 2015 o zvýšení příspěvku na péči. Správní orgán prvního stupně následně z moci úřední zahájil řízení o odnětí příspěvku, obě řízení spojil a dne 30. 9. 2015 rozhodl tak, že žádost o zvýšení zamítl a příspěvek bez dalšího odňal. V odvolacím řízení bylo zjištěno, že Z. V. v období od 2. 6. 2015 do 13. 1. 2016 (tedy i v době rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) zákonné podmínky pro nárok na příspěvek nesplňoval, od 14. 1. 2016 (v průběhu odvolacího řízení) však již zákonem stanovené podmínky splněny byly. Stěžovatel (odvolací správní orgán) rozhodl dne 15. 3. 2016, aniž by tyto skutečnosti zohlednil.

[23] Soud přisvědčuje stěžovateli, že odpadnou-li zákonné podmínky pro nárok na příspěvek, musí být tento odňat. Příspěvek nelze odejmout zpětně, nýbrž až od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, v němž byl příspěvek vyplacen (§ 14 odst. 5 zákona o sociálních službách). Z tohoto důvodu správní orgán prvního stupně příspěvek na péči odejmul ode dne 1. 10. 2015, byť zákonné podmínky Z. V. nesplňoval již od 2. 6. 2015. Za předpokladu, že v průběhu odvolacího řízení nedojde ke změně okolností a odvolací správní orgán se ztotožní se závěrem prvostupňového rozhodnutí, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.

[24] Jestliže však v průběhu odvolacího řízení dojde ke změně okolností v tom smyslu, že v důsledku zhoršení zdravotního stavu odvolateli nárok na příspěvek vznikne, je povinností odvolacího správního orgánu tuto okolnost zohlednit. V této souvislosti soud nepřehlédl, že dle § 13 odst. 2, věty první, zákona o sociálních službách vzniká nárok na výplatu příspěvku na péči podáním žádosti o přiznání příspěvku, na který vznikl zákonný nárok, není-li řízení o jeho přiznání zahájeno z moci úřední. Tomu odpovídá i procesní úprava dle § 23 odst. 1 zákona o sociálních službách, podle něhož [ř]*ízení o přiznání příspěvku se zahajuje na základě písemné žádosti podané na tiskopisu předepsaném ministerstvem; pokud není osoba schopna jednat samostatně a nemá zástupce, zahajuje se řízení o příspěvku z úřední moci*. Citovanými ustanoveními předvídaná žádost totiž byla z materiálního hlediska v posuzovaném případě podána.

[25] Stěžovatel (odvolací správní orgán) byl povinen posoudit žádost o zvýšení příspěvku na péči ze dne 2. 6. 2015 materiálně, tj. jako žádost o přiznání příspěvku na péči (srov. § 37 odst. 1 správního řádu). Je tomu tak proto, že Z. V. nesporně projevil vůli nárok na příspěvek na péči uplatnit, přičemž na základě tohoto projevu vůle bylo zahájeno

správní řízení, které nebylo doposud pravomocně skončeno. Případné nedostatky žádosti je správní orgán povinen pomoci žadateli odstranit (§ 37 odst. 3 správního řádu).

[26] Požadavek nové formalizované žádosti oprávněného o opětovné přiznání příspěvku, jako by se skutkově i právně jednalo o situaci, kdy oprávněný příspěvek nepobíral, je postupem, který oprávněného, resp. osobu, která mu fakticky péči poskytuje, poškozuje. Podmínkou vzniku nároku na výplatu příspěvku na péči je vydání rozhodnutí, ve kterém správní orgán (i) uzná faktické splnění zákonem stanovených podmínek, a tedy to, že nárok dané osoby na příspěvek na péči skutečně vznikl a existuje (deklaratorní část rozhodnutí), a (ii) přizná dané osobě nárok na výplatu tohoto příspěvku (konstitutivní část rozhodnutí). Soud proto považuje postup správních orgánů v projednávané věci za postup, který rezignoval na subjektivní práva oprávněného. Jestliže se správní orgán v průběhu odvolacího řízení ve věci odnětí příspěvku na péči z posudku PK MPSV dozvěděl, že žalobce od 14. 1. 2016 již nebyl s to zvládat sám 5 z 10 základních životních potřeb, a tudíž se dle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), byl povinen tento jeho nárok vzniklý *ex lege* v dosud nepravomocně skončeném a na základě žádosti řádně zahájeném řízení zohlednit. Je-li správní orgán oprávněn spojit řízení ve věci požadovaného zvýšení příspěvku s řízením zahájeném z úřední povinnosti o odnětí původně přiznaného příspěvku (a dosáhnout tak časově dřívějšího pozastavení vyplácení dosud přiznaného příspěvku), musí být oprávněn v rámci probíhajícího řízení zohlednit i situaci svědčící ve prospěch oprávněného.

[27] S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že při výkladu stěžovatele by vždy došlo k časové prodlevě mezi nárokem na příspěvek a nárokem na jeho výplatu v neprospěch oprávněného, a to za situace, kdy v řízení nejde ani o první přiznání příspěvku ani o jeho přiznání poté, co byl příspěvek oprávněnému v minulosti odejmut. Jedná se totiž o situaci, kdy byl příspěvek na péči žadateli správním orgánem přiznán, až do vydání provstupňového rozhodnutí průběžně vyplácen (v průběhu odvolacího řízení příspěvek vyplácen není, jeho osud je však předmětem právě tohoto řízení), a kdy je zcela nepochybné, že žadatel na svém nároku na výplatu příspěvku trvá (byť formálně prostřednictvím žádosti o jeho zvýšení).

[28] Pro úplnost soud dodává, že přestože řízení o přiznání příspěvku na péči je a musí být formalizované, forma by neměla převážit nad účelem tohoto příspěvku. Tím je podpora státu v případě, že oprávněný není schopen samostatně řešit svou nepříznivou sociální situaci. Zákonem je garantováno, že poskytnutá pomoc a podpora musí zachovávat lidskou důstojnost a musí vycházet z individuálních potřeb člověka (viz základní zásady uvedené v § 2 zákona o sociálních službách). Opačný výklad by vedl k absurdnímu závěru, dle kterého by jednoznačný projev vůle oprávněného uplatnit nárok na výplatu příspěvku čistě z formálních důvodů směřoval vždy k prodlevě v jeho vyplácení. Je třeba si uvědomit, že oprávněný nemohl v době podání žádosti předvídat, že jednou správním orgánem posouzený zdravotní stav bude k jeho tíži přehodnocen, a na místo požadovaného zvýšení mu bude příspěvek odejmut.

[29] V posuzovaném případě je tedy závěr správních orgánů o odnětí příspěvku na péči ode dne 1. 10. 2015 správný. Nesprávně však bylo rozhodnuto o žádosti Z. V. o zvýšení příspěvku na péči. Jakkoliv je nevyhovění této žádosti o zvýšení příspěvku pro období od 2. 6. 2015 do 30. 9. 2015 správné, byl v rámci probíhajícího spojeného správního řízení

stěžovatel povinen skutková zjištění související s později vzniklým nárokem zohlednit. Nárok na výplatu příspěvku na péči vznikne nejdříve poté, co vznikl nárok na příspěvek (v posuzovaném případě tedy dne 14. 1. 2016). Příspěvek na péči, který může být přiznán a vyplácen nejdříve od počátku kalendářního měsíce, ve kterém bylo zahájeno řízení o přiznání příspěvku na péči (§ 13 odst. 2, věta druhá před středníkem, zákona o sociálních službách; v posuzovaném případě se jedná o červen 2015), tak stěžovatel (odvolací správní orgán) přizná a vyplatí od ledna 2016.

IV. Závěr

[30] Ze všech shora uvedených důvodů rozhodnutí krajského soudu i přes dílčí nesprávné odůvodnění obstojí. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje NSS zpravidla bez jednání.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu